

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **T.V.T.**, narozený dne ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem ...
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D.
sídlem Karlovarská 130/87, 323 00 Plzeň

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 5. 2018, č. j. CPR-13984-2/ČJ-2018-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 7.

4. 2018, č. j. KRPP-7592-25/ČJ-2018-030022. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci uložena povinnost opustit území České republiky (dále jen „ČR“) podle ustanovení § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Lhůta k vycestování byla stanovena do 30 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.
2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí bylo nesprávné, nepřezkoumatelné a ve svém důsledku nezákonné. Správní orgány obou instancí nezkoumaly přiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do žalobcova soukromého a rodinného života a byly nepřiměřeně tvrdé. Správní orgán nerespektoval ústavně zaručené právo na ochranu soukromého a rodinného života a nesprávně aplikoval ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců.
 3. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) (např. rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29) i v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona je třeba posuzovat přiměřenost dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně se zběžně zabýval přiměřeností z hlediska uložení správního vyhoštění a dospěl k závěru, že v žalobcově případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť by správní vyhoštění bylo nepřiměřené z hlediska § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 174a téhož zákona, zejména s ohledem na délku pobytu žalobce na území ČR a na rodinné vazby. Proto vydal rozhodnutí o povinnosti opustit území.
 4. Správní orgány se však přiměřeností tohoto rozhodnutí již dále nezabývaly, resp. jen okrajově. V tomto ohledu byla rozhodnutí nepřezkoumatelná. Žalobce opakovaně uváděl svůj úzký vztah s dcerou T. J., narozenou ..., občankou ČR, navrhoval k prověření těchto uváděných okolností její výslech. Žalobce dceru široce podporuje, z důvodu pokračujícího studia je na žalobci závislá výživou a žalobce rozhodující měrou uspokojuje její veškeré potřeby, neboť ještě není schopna se živit sama. Žalobce má na území také manželku s povoleným trvalým pobytem. Důkazní návrh (výslech dcery) nebyl akceptován bez vysvětlení, proč jeho provedení nepovažoval správní orgán za potřebné. Byly zde i další okolnosti hodné zřetele, délka pobytu žalobce na území ČR, žádný majetek v zemi původu, již zemřelé rodiče a životní zázemí v ČR.
 5. Dle žalobce v intencích zákonné podmínky dodržení proporcionality převážil zájem na ochraně žalobcova rodinného života nad zájmem státu na ukončení žalobcova pobytu na území. Navíc měl žalobce na území ČR povolen pobyt po značnou dobu téměř 30 let. Žalobce je v ČR schopen opatřovat si legálně prostředky k životu a k zajištění potřeb své dcery. Většinou řádně podnikal, v poslední době byl i zaměstnán v řádném pracovním poměru. Pro ČR nepředstavuje žádné nebezpečí pro její bezpečnost či veřejné zdraví, stupeň jeho společenské, kulturní a sociální integrace do české společnosti je vysoký, ovšem k hodnocení tohoto správní orgán nezískal více relevantních poznatků, aby tuto okolnost mohl posoudit.
 6. Žalobce zdůraznil, že pokud by byl nucen vycestovat do zahraničí, automaticky by tím ztratil možnost získávat prostředky k životu nejen pro sebe, ale i pro dceru

v důsledku přerušení konkrétních dodavatelsko-odběratelských vztahů. To je v rozporu s právem na respektování soukromého a rodinného života žalobce, když osobní styk s rodinnými příslušníky je nezastupitelný. Dále žalobce podotkl, že finanční náklady cesty do Vietnamu (odcestování do jiné země nepřichází v úvahu) a na podání nové žádosti o pobytové oprávnění na území ČR na zastupitelském úřadě ve státě původu jsou velmi vysoké, vzhledem ke geografické vzdálenosti a nutnosti využívat zprostředkovatelů k podání žádosti, a takovými prostředky žalobce nedisponuje. Proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

7. Žalovaná ve svém **vyjádření k žalobě** uvedla, že žalobci byla uložena povinnost opustit území na základě skutečnosti, že na území ČR pobýval od 22. 12. 2017 do 11. 1. 2018, kdy byl kontrolován hlídkou Policie ČR, bez platného oprávnění k pobytu. Tím naplnil skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, avšak byly shledány důvody, pro které rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo možno vydat, a proto správní orgán postupoval v souladu s ustanovením § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců.
8. Žalovaná dále plně odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo shledáno, že v případě žalobce bylo rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území ČR vydáno v souladu s právními předpisy. Současně nebyla zjištěna procesní pochybení, která by způsobovala nezákonnost vedeného řízení, potažmo rozhodnutí, jež z tohoto řízení vzešlo. Žalovaná se zcela dostačujícím způsobem vypořádala se všemi skutečnostmi, které vyšly v řízení najevo, i s tím, co uvedl žalobce, a navrhla, aby soud žalobu zamítl.
9. V **replíce** žalobce setrval na podané žalobě. Zdůraznil, že správní orgány se měly mnohem důkladněji zabývat žalobcovou aktuální situací a dopady rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Měly přihlídnout k věku žalobce a délce jeho pobytu na území ČR a též k reálné možnosti zabezpečení styku s rodinnými příslušníky (manželkou a dcerou). V tomto směru správní orgány neprováděly dokazování v potřebném rozsahu pro zjištění skutečného stavu věci. Zrušení trvalého pobytu pak žalobce považoval za nezákonné (za bagatelní trestnou činnost před více než 10 lety a retroaktivní aplikace právního předpisu v žalobcův neprospěch; i proti tomuto rozhodnutí žalobce podnikl potřebné kroky).
10. Ze zasláního **správního spisu** soud zjistil následující skutečnosti: Žalobcovo vozidlo bylo dne 11. 1. 2018 kontrolováno policejní hlídkou, přičemž bylo zjištěno, že žalobcem předložený doklad o povoleném pobytu je veden v IS SIS jako neplatný. Dále bylo zjištěno, že žalobci byl dne 21. 11. 2017 pravomocně zrušen trvalý pobyt, kdy byla stanovena lhůta k vycestování do 30 dnů. S žalobcem bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění.
11. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 30. 1. 2018 žalobce mj. uvedl, že nevěděl o zrušení trvalého pobytu ani o důvodu tohoto zrušení. Do ČR přicestoval v r. 1988 a měl pracovní vízum. V r. 2012 bylo se žalobcem zahájeno trestní řízení a byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody. Pokud mu byl z tohoto důvodu zrušen pobyt, považoval rozhodnutí za nezákonné a požádal o přerušování řízení. Žalobce uvedl, že má v ČR manželku a dceru, s níž se občas

navštěvuje a platí na ni výživné na základě rozhodnutí soudu. Rozhodnutí o ukončení pobytu na území by bylo nepřiměřeným zásahem do života jeho manželky a dcery. Ve Vietnamu má žalobce matku, dva bratry a tři sestry. Kdyby musel, vycestoval by dobrovolně. Překážkou jeho vycestování je délka pobytu v ČR, jeho zázemí zde, manželka, dcera a práce. Ve Vietnamu žalobce nemá zázemí a nesehnal by práci.

12. Ode dne 9. 3. 2018 bylo řízení vedeno jako řízení o povinnosti opustit území, neboť správní orgán shledal, že by rozhodnutím o správním vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho dcery.
13. Ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí žalobcův zástupce mj. uvedl, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu nebylo žalobci řádně doručeno, přičemž je považoval za nezákonné a nesprávné a podal proti němu opravné prostředky. Důsledky rozhodnutí o povinnosti opustit území by pro žalobce byly nepřiměřené. Žalobce navrhl, aby bylo řízení zastaveno, event. přerušeno.
14. Dne 7. 4. 2018 rozhodl správní orgán I. stupně o uložení povinnosti opustit území ČR. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že žalobce pobýval na území ČR od 22. 12. 2017 do 11. 1. 2018 neoprávněně bez platného víza poté, co mu byl pravomocně zrušen trvalý pobyt. Po přihlédnutí k délce oprávněného pobytu žalobce na území ČR nepovažoval správní orgán dané jednání za natolik závažné, aby vydáním rozhodnutí o vyhoštění došlo k přiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho dcery, proto nadále vedl řízení o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území není spojeno s negativními omezeními do budoucna, žalobce může opětovně požádat o pobytové oprávnění nebo si během doby k vycestování vyřídil pobytový status na území ČR, je-li k tomu oprávněn.
15. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání. Namítal, že správní orgán provedl nedostatečné dokazování, nezabýval se okolnostmi zrušení žalobcova trvalého pobytu, ke kterému došlo na základě ustanovení vloženého kontroverzní novelou zákona o pobytu cizinců, dále že nebylo namístě uložit žalobci povinnost opustit území, když nebylo dosud pravomocně rozhodnuto o opravných prostředcích proti rozhodnutí o zrušení pobytu, že cesta do domovského státu by byla velmi nákladná a žádost na zastupitelském úřadě nelze podat lidsky důstojným způsobem, konečně argumentoval přiměřeností ve vztahu k dceři, která měla být vyslechnuta, délce pobytu a legálnímu opatrování prostředků na území. Navrhl zrušení rozhodnutí, event. přerušení řízení.
16. Napadeným rozhodnutím ze dne 4. 5. 2018 bylo podané odvolání zamítnuto a žalovaná potvrdila argumentaci správního orgánu I. stupně. Žalovaná uvedla, že řízení o pobytu a řízení o povinnosti opustit území jsou dvěma samostatnými řízeními a žalované nepřísluší hodnotit správnost nebo zákonnost postupu jiného správního orgánu či okolnosti vedoucí ke zrušení pobytu. Neoprávněnost pobytu žalobce na území byla zjištěna bez důvodných pochybností, kdy o zrušení jeho trvalého pobytu bylo pravomocně rozhodnuto. K námitce nepřiměřenosti připomněl, že bylo nepřiměřeným shledáno rozhodnutí o správním vyhoštění, a proto bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území. Svou dceru může žalobce podporovat a udržovat s ní kontakt i ze zahraničí. Žalobci není do

budoucná zamezeno ve vstupu na území ČR a dcera jej v zahraničí může navštívit. Ani ve vztahu k žalobcově manželce není napadené rozhodnutí nepřiměřené, když s ní žalobce dle vlastních vyjádření nežije ve společné domácnosti a ona se na jeho adrese pobytu zdržuje jen občas. Jakákoli výdělečná činnost žalobce na území ČR by nadto byla bez pobytového oprávnění neoprávněná.

17. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť žalovaná i žalobce s takovým způsobem projednání věci souhlasili – srov. § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
18. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
19. Podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.*
20. Podle § 50a odst. 6 téhož zákona platí, že *je-li v řízení o správním vyhoštění zjištěno, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince a pobýval-li cizinec na území neoprávněně, považuje se zahájené řízení o správním vyhoštění za řízení o povinnosti opustit území. Policie cizince o této skutečnosti vyrozumí bez zbytečného odkladu. Lhůta pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území běží ode dne, kdy byl cizinec o této skutečnosti vyrozuměn.*
21. Dle rozhodného znění ustanovení § 174a odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců dále platí: *Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. **Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.***
22. Posledně zmíněné ustanovení bylo zásadním způsobem novelizováno zákonem č. 222/2017 Sb. s účinností od 15. 8. 2017, kdy do něj byl vtělen i zvýrazněný odstavec třetí. Soud je při rozhodování vázán zněním zákona, a proto musel konstatovat, že námitky, které se dotýkaly posuzování přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, musel považovat za irelevantní. Správní orgány nebyly povinny přiměřenost rozhodnutí zkoumat, neboť ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců je k takovému postupu nezavazovalo.
23. Soud mohl hodnotit toliko to, zda byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území, a dále zda postup správních orgánů při vydání rozhodnutí nebo rozhodnutí samotná nevykazovaly vady, k nimž by soud musel přihlížet z úřední povinnosti.
24. Z obsahu správního spisu má soud bez jakýchkoli pochybností za prokázané, že žalobci bylo pravomocně zrušeno povolení k trvalému pobytu na území ČR. Poslední den lhůty k vycestování – 21. 12. 2017 – byl i posledním dnem žalobcova oprávněného pobytu na území ČR. Od té doby žalobce nebyl na území ČR

oprávněně pobývat. Právní moc rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění nebyla dosud prolomena, správní orgány rozhodující v nyní projednávané věci tudíž musely vydané správní rozhodnutí beze zbytku respektovat.

25. Pochybnosti nepanují ani stran závěru správního orgánu, že žalobci nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť by takové rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce i jeho dcery. Oba předpoklady aplikace ustanovení § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců byly tudíž naplněny a rozhodnutí správních orgánů v obou stupních byla v souladu se zákonem.
26. Rozhodnutí správních orgánů v obou stupních měla oporu ve spisovém materiálu, z něhož bylo možné spolehlivě zjistit skutkový stav věci. Rozhodnutí taktéž netrpěla vadou nepřezkoumatelnosti. Z odůvodnění rozhodnutí byla jasně patrná východiska správních orgánů, jejich úvahy i logické závěry. Žalovaná řádně vypořádala uplatněné odvolací námítky. Přestože v nyní projednávané věci nebyla s ohledem na znění zákona povinna zabývat se otázkou dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (viz shora), přesto tak v reakci na uplatněné odvolací námítky nad rámec svých povinností učinila a i tato její úvaha měla oporu ve spise a v dostatečně rozvitém právním hodnocení předmětných otázek.
27. Do ústavně zaručeného práva žalobce na ochranu soukromého a rodinného života nebylo neúměrně zasaženo. V případě tohoto zaručeného práva se nejedná o právo absolutní. Předně je třeba vycházet z toho, že přiměřenost přijímaného opatření předběžně posoudil již zákonodárce, když správní orgány ani nezavázal, aby se jeho proporcionalitou v individuálních případech vůbec zabývaly. Zadruhé soud shledal, že ač se o určitý zásah do žalobcova života jistě jednat bude, okolnosti žalobcova případu, ze kterých vycházela zejména žalovaná (srov. odst. 16 výše), nebyly natolik závažné, aby převážily právní úvahu ve prospěch jeho dalšího setrvání na území ČR.
28. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 16. července 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně